

Zvonko Karanović

PSIHODELIČNO KRZNO

trgujući s Bogom
 postao sam njegov ulični diler
 uvek u istoj kožnoj jakni
 uvek u istim prašnjavim cipelama

*odrastao sam u mraku
 gledao kako treperi svetlost
 oko izabраниh
 i bio spreman da eksplodiram u svom uglu
 i spasim svoju a možda i tvoju dušu
 i duše svih duša
 ali to je jedan već učinio davno pre mene
 njemu su dali šansu i razapeli ga
 meni su ostala samo
 četiri zida i grad
 i to je jedino što imam*

proteran među ljude
 prodajem
 ljubav slepim prolaznicima
 simfonije iz pakla
 i debelu decu
 uvek gladnu
 prolazim
 uvek istom ulicom
 uvek u istim prljavim farmerkama
 s istim ispucalim usnama

*ti me poznaješ
 ali mi nikad ne kažeš — zdravo
 tvoje grudi
 me okrznu u prolazu
 tvoj miris
 me podseti na uzaludnost
 na tvojoj majici piše
 pesnici
 uvek nešto petljaju s večnošću*

telefon zvoni kod Boga
mrzi ga da podigne slušalicu
pakuje i šalje patnju vernicima
humanitarnu pomoć svecima
on brine o svom
tužnom cirkusu
*hteo sam da ti kažem
da se ponekad osećam tako usamljenim
dok stojim
gledam ljude pravo u oči
one su ogledala tuge
tužne violine
iz sivih predgrađa*

telefon zvoni
ali on je zauzet
i pušta da se stvari dešavaju
onako kako se dešavaju
a ja nosim svoje
dlakavo srce u drvenoj kutiji
uvek u istoj ulici
uvek u istom parku
uvek u istoj kožnoj jakni
s podignutom kragnom

*požuda je svuda
zemlja je umorna od tolike težine
na mojoj majici piše
jedino patnja
pripada ljudima*

uvek u istom parku
prodajem parče po parče
svog života
uvek istim ljudima
tvoje grudi me okrznu u prolazu
tamni vrtlog strasti ostaje iza
bezubih elegija

*neka se svi povuku ako smeju kažem
neka se svi povuku ako smeju
samo ja ću raditi ono za šta
sam izabran
kažem*

hteo sam da ti kažem
da sam naviknut na samoću
to ne boli
samo tinja
i ako se pojavi plamen strasti
biće to kraj

*vatra je đavo
sotona sa hiljadu pohlepnih jezika
koji dolazi po dušu
lično
i nestaje s njom*

ne posedujem sat
ni ključeve
parkirao sam
polovni automobil pun rđe
iza prve susedne zgrade
čekam
uvek na istom mestu
uvek u istim prljavim cipelama

*odrastao sam u mraku
i zavideo
slikarima koji su zemaljske likove
pretvarali u nebeska bića*

trgujući s Bogom
i dalje sam njegov ulični diler
proteran među ljude
čekam
usamljene & očajne
to je moj jedini posao
ti me poznaješ
ali mi nikada ne kažeš — zdravo

*zavideo
skitnicama & ludacima
oni nikada nisu petljali sa ljudima
komunizmom & nekretninama
sujetom
taštinom
pohlepom
oni nikada nisu aplaudirali pobednicima*

moj park je moje radno mesto
stojim i osvrćem se
uvek na oprezu
moram da ispunim normu
moji dani
su
rasuti kao konfete bačene sa solitera
znaš
stvari su doterane do granice
kada čeznja postaje požuda
a samoubistvo
glad za životom

*još uvek putujem kroz sebe
ušao sam u svet krivih linija
moja ogledala postala su predeli
moja glava i dalje je moja jedina kuća*

šesnaest sati razmišljanja
zašto su svi najveći filozofi
žudeli da budu pesnici
u mojoj nenameštenoj sobi
iskrivljen limeni tanjir
pun je opušaka
i prazne limenke od piva
čekaju svoje kese

*budućnost je svetla & nepodnošljiva
dok puzim uz zidove samoće
čuju se zvona
ponekad poželim da neko poljubi
moje ispucale usne
ponekad vidim
kako senke napuštaju predmete*

tražiću
skraćivanje radnog vremena
povećanje dnevnice
potrebno mi je
masiranje stopala
poljubac u kolena

*neka svi izađu na crtu ako smeju kažem
ali ne vidim nikog
samo četiri zida
i grad*

potrebna mi je pažnja
plišano pozorište s perjem
i visokim potpeticama
to
baš to sam hteo da ti kažem

*pažnja nije otmjena
i tako je teško kad okreneš glavu
i prođeš pored mene
tvoje grudi
me dodirnu u prolazu
na tvojoj majici piše nešto
što me zaista uznemiruje*

znaš na šta mislim

